

mildere, end den Lov dikterer, som vi i 1922 vedtog i dette høje Ting. Jeg synes derfor, der vilde være Anledning til indenfor Udvalget at overveje, om man ikke skulde træffe saadanne Bestemmelser i Loven, at man i Fremtiden i nogen Grad var garderet imod dette, at Rigsdagen mente eet og Domsmyndighederne ifølge en Bestemmelse i Retsplejeloven indførte en ganske anden Praksis.

Hermed skal jeg slutte mine Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag og udtale, at vi har ikke noget imod at indføre visse Ændringer i den nugældende Jagtlov, men vi vil paa ingen Maade gaa bort fra det sunde Grundlag, som Loven af 30. Juni 1922 er bygget op paa.

Mads Larsen: Det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, Hr. J. P. Jensen, sagde at „Jagtretten skal følge Brugsretten, det er Lovforslagets Hovedprincip, og det fraviger vi ikke“. Vi fra vor Side er villige til at forhandle om dette Spørgsmaal og se, om der kan findes en forsvarlig og rigtig Maade at gennemføre dette Princip paa. Vi er ikke overbevist om, at det er muligt at gennemføre det overalt; og vi er ikke overbevist om, at det vilde skabe en større Retfærdighed. Jeg kan imidlertid godt se, at det vilde gøre det i nogle Tilfælde. Naar en Mand f. Eks. lejer en Ejendom ud eller forpagter den bort, eller paa hvilken Maade den nu gives i Brug til en anden, en Ejendom, der ligger for sig selv, og hvor den paagældende Ejer ikke bor, er det utvivlsomt rigtigt at lade dette Princip gælde, navnlig fordi det i mange Tilfælde vil volde Gener og maaske økonomisk Tab for de paagældende Brugere, naar de ikke sammen med Brugsretten har Jagtretten til den paagældende Ejendom. Jeg kan udmærket godt se, at der maaske kunde komme en bedre Tilstand til Veje, hvis Jagtretten fulgte Brugsretten; navnlig gælder det de Brug, som ligger i Nærheden af Skove eller Plantager eller paa anden Vis er særlig udsat for at blive hjemstøgt af Vildt fra tilgrænsende Skove.

Men det forekommer mig, at der ogsaa kan gøres Indvendinger herimod, hvis man ser paa Forholdene ved et større Gods — jeg skal kun nævne det ene Eksempel — eller en større Gaard eller Landbrugsejendom, som tillige har Skovbrug. Hvis Ejeren ønsker at bortforpagte Landbrugsjorden, men beholder Driften af Skovene og bliver boende paa Hovedgaarden, og der i umiddelbar Forbindelse med denne i Nærheden af

Avlsbygningerne findes en Bolig for Forpagteren, saa kan jeg ikke se andet end, at det, naar den paagældende Ejer beholder Jagtretten i sine Skove, vilde være et stærkt Indgreb i hans personlige Interesser og berettigede Interesser, forekommer det mig, hvis han paa Grund af denne Bestemmelses Gennemførelse blev hindret i at kunne udøve Jagten ogsaa paa den Agerbrugsjord, der maaske grænser umiddelbart op til Skovene, og jeg kan ikke se andet end, at der maatte kunne findes en Ordning i saa Henseende, som kunde tilfredsstillende begge Parter.

Vi for vort Vedkommende er, som sagt, villige til at forhandle om, hvorvidt der kan findes en Løsning, som værner de forskellige Interesser paa tilfredsstillende Maade. Jeg vil imidlertid gerne opstille det Spørgsmaal til Overvejelse for det høje Ting og navnlig for de Medlemmer, som kommer til at beskæftige sig nærmere med Sagen i det kommende Udvalg, om det vil være rigtigt, selv om det er muligt under en eller anden Form at finde en saadan Ordning, at gennemføre Bestemmelsen i § 2 om en tvungen Afløsning. Det Apparat, man der vil skabe, er et stort og indviklet Apparat at etablere, saa meget mere som det i mange Tilfælde er saaledes, at de Brugere, der derved tilkendes Jagten, aldeles ikke interesserer sig for at faa den, men maaske endogsaa lejer den tilbage igen til de paagældende Ejere. Dernæst vil de paagældende Kommissioner blive stillet overfor overordentlig vanskelige Opgaver: efter hvilke Regler skal de kunne skønne over, hvor stor den Erstatning skal være, der i hvert enkelt Tilfælde skal ydes? Det vil sikkert blive meget vanskeligt.

De i Forslaget indeholdte Fredningsbestemmelser kan jeg i det store og hele billige, for saa vidt angaar Strandvildtet, om der end maaske ogsaa der kan være enkelte Ting, der nærmest egner sig til Drøftelse i Udvalget. Jeg vil navnlig udtale min Tilfredshed med, at der, saa vidt jeg ser, i vid Udstrækning er taget Hensyn til de af Fiskeriforeningerne fremsatte Ønsker om Ændringer i de gældende Fredningsbestemmelser for Strandvildtets Vedkommende. Overfor Fredningsbestemmelserne vedrørende Landvildtet maa jeg derimod nære meget store Betænkeligheder, naar jeg ser, at man fuldstændig fjerner den Kontrol med, hvem det er, der udøver Jagten, som er indført ved Loven af 1922. Man maa nemlig forudse som en Følge deraf, at Jægernes Antal paa ny bliver meget stærkt forøget og forøget med Personer,